

# Yoga-vägarna

Svami Sadananda Dasa

Till svenska och © Kid Samuelsson 2012

Senast ändrad 21.11.12

En bhakta vid namn Barasvami<sup>1</sup> sade en gång till de människor, som lyssnade till hans utläggningar av Bhagavatam på trappstegen som leder ned i floden Ganges i Benares: ”Alla och envar i den här världen beklagar sig över sin egen olycka, sina egna bekymmer och svårigheter samt det tunga kors, som han är tvungen att bära. Och var och en föreställer sig, att det är speciellt han som måste lida så mycket. Vår längtan efter njutning, glädje och behag, och våra ansträngningar att undslippa lidande, håller oss sysselsatta dag och natt till det sista ögonblicket av våra liv. Detta har pågått i evighet och kommer att fortsätta i evighet; från födelse till födelse. Till ingen nytta inbillar vi oss att ödet eller, som vi ibland tror, Gud är onödigt hård, t.o.m. grym mot oss och vi glömmer att vi är grymma mot vårt eget sanna jag. Vi får uthärda och njuta resultatet av våra egna handlingar – inte ett grand mer eller mindre. Kroppen byts från födelse till födelse, men det inre sinnets subtila hölje åtföljer atman på hans ändlösa resa. De intryck och de begär, som vi hyser i våra hjärtan, förvaras där som små, små frön, vilka gror och växer och bestämmer kommande livs förlopp och det slags öde – som vi kallar det – vi är tvungna att bära i vårt nuvarande liv.

Men det finns en tyst Vän, som alltid är tillsammans med oss. Det är Paramatman eller Vishnu, den immanenta formen av Gud, vilken bor i varje hjärta. Hans blotta *närvaro* är orsak till att vi ytterst opartiskt och högst objektivt får det vi förtjänar. Denne *sanne* Vän är alltid angelägen om, att vi troget ska följa den livsväg Bhagavan rekommenderat oss i Shastrams. *Han placerar oss om och omigen i sällskap med heliga människor (bhaktas)*, därför att vi endast i deras sällskap kan få höra orden från de läppar, som talar om atman, Paramatman, Brahman och Bhagavan. Dessa ord kan ingjuta kunskapsrik kärlek till Gud (bhakti) i våra hjärtan och undanröja vår okunnighet om oss själva, den här världen och Gud.

Den evige Vännen hindrar dock inte vår fria vilja. Vi behöver inte ta hänsyn till Shastrams om vi inte vill. Många tror att de kan staka ut sin egen väg och har sina egna fantasier och idéer om vad världen, Gud och vägen till befrielse är. Men de som har uppnått befrielse har följt den väg som beskrivs i Shastrams, och alla stora filosofer och heliga män, vilka levde efter det som de lärde ut och tänkte, har accepterat Shastrams som sin enda vägledare.

Hur skulle det vara möjligt att veta vad Gud är, då vårt sinne inte ens är i stånd att fatta vad atman är, eftersom det inte har förmågan att överskrida sin egen gräns?

---

<sup>1</sup> Sannyasi Satyavastavya Vrajavasi, diksha lärjunge till Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakur. Barasvamiji var Svami Sadananda Dasas sannyasa guru. Denna text är en återgivning Barasvamijis tal.

Vårt sinne drivs alltid av begär. Vi betraktar och accepterar det som sant, som tilltalar vårt sinne och våra instinktiva drifter, och vi avfärdar hänsynslöst det vi inte tycker om. Vårt sinne går alltid på avvägar.

Ni vet alla från Bhagavadgita, att Krishna säger till Arjuna: 'Endast Jag vet vad Shastrams innebörd är. Shastrams stammar från Mig. Om någon anser att han kan sätta sig över Shastrams och göra och tänka som han vill – det står honom fritt att göra vad som tilltalar honom – kommer han varken att uppnå vad han hoppas uppnå, han kommer *inte* att bli lycklig, för att inte tala om att uppnå det högsta levnadsmålet. Shastrams utgör den enda auktoriteten då det gäller det som en människa ska göra och underlåta att göra. Alltså bör man göra sig väl förtrogen med det som Shastrams säger och handla därefter.' (XVI.23–24)

Det kommer inte att hjälpa oss, om vi tänker oss, ber till och älskar en 'Gud', som vi föreställer oss i vårt sinne, och även då vi verkligen försöker följa det som Shastrams säger måste vi vid varje steg ha deras hjälp för att kunna granska oss själva och kontrollera, om vi går till väga på ett riktigt sätt. Och om vi är lyckliga nog att finna en guru, så kommer han att undervisa och tillrättavisa oss närhelst det behövs och han kommer aldrig att yttra ett ord, som skiljer sig från eller står i motsats till det som Shastrams säger.

Det må komma nya och åter nya upptäckter inom naturvetenskapens och psykologins område, men det kan aldrig finnas några nya upptäckter inom den hinduiska religionens område, eftersom atman, Brahman och Gud alltid är desamma.

Det är sant att den stora mängden av hinduiska Shastrams tid efter annan kommer i en viss oreda, av den orsaken att människorna inte har förmågan att memorera och bevara de ursprungliga texterna, så som de framställdes av Shri Vyasa. Många kan inte heller förstå Vyasas ställning, därför att de inte förstår själva begreppet av det som vi hinduer kallar för Shruti. Shruti betyder: 'det som har mottagits genom örat'. Shri Vyasa författar inte Shrutis, men han ordnar dem i systematiska grupper. Han delar upp dem i olika grupper och undergrupper, så att särskilt kvalificerade personer kan memorera den del av Shastrams, som de är lämpade för.

Shri Vyasa har också uppgiften, att uttrycka de evigt existerande Shastrams på ett språk, som kan förstås vid den tidpunkt som gäller. Detta är orsaken till att forskare finner att vissa delar av Shastrams är skrivna på en senare form av sanskritspråket än andra delar. Den totala summan av alla Shastrams är evig, men de publiceras så att säga genom Vyasas mun på respektive tidsperiods språk. Shri Vyasa är visst inte en människa. Han är en av de många former, genom vilka Bhagavan uppenbarar sig Själv. Han är en avatar.

När Shastrams nuförtiden skrivs och trycks, finns det vissa möjligheter till textförfälskning av egennyttigt motiverade grupper. De som vet och har förverkligat Shastrams innebörd kan genast säga om ett ställe har förvanskats eller ej. En musikkännare märker genast när en felaktig ton spelas eller när några nya

skjuts in, därför att han känner den grundläggande princip, enligt vilken en mästerlig musiker komponerar.

Madhusudan Sarasvati var en lärd man, som försakat världen och tillhörde Shankaracharyas advaita-skola. Han levde omkring 1600 och skrev en utförlig kommentar till Bhagavadgita. I den försökte han tillbakavisa vaishnava-acharyas angrepp på Shankaracharyas monism. Men hans kommentar är på olika ställen påverkad av förändringar i hans egen inställning.

Han skriver i introduktionen till det XIII:e kapitlet: 'Om några yogis med hjälp av noggrann kontroll av sinnet, genom inrotad meditation, kan förverkliga denna massa av ljus (jyotis), vilken är utan egenskaper (nirguna) och utan aktivitet, låt dem då förverkliga denna, men vårt sinne ilar oavslutligt mer och mer till det *förvånansvärda Blå [Krishna]* vid Yamunas stränder.' Liknande passager förekommer på några andra ställen. Senare skrev Madhusudan Sarasvati 'Bhakti Rasayana', ett verk som är helt i bhakti-skolans anda.

Häromdagen frågade vår Sadananda Maharaj mig om min uppfattning angående åldern på vissa Upanishader etc. Mitt svar är detta: En del människor har försökt bevisa, att de monistiska Upanishaderna är äldre än de Upanishader som undervisar om andra saker. Låt dem göra detta. Det är också tänkbart att skapa den motsatta teorin. Allt beror på vilken synvinkel man har. Se på himlen: Sol, måne, stjärnor, stjärnkonstellationer och planeter – de visar sig den ena efter den andra, och några ibland gruppvis. Är det inte dumt att fråga vilken som historiskt sett är den första och vilken som är den senare? Det beror ju endast på var på vår jord vi befinner oss och vid vilken tidpunkt, eller hur?

Shastrams är alla eviga. De lär alltid människan samma sak, men eftersom människor befinner sig på olika stadier i sin andliga utveckling, ger de instruktioner i enlighet med detta.

Det har sagts att människor i forna tider hade större förmåga att förstå subtila ting, än människor från senare perioder. Det fanns en tid då det endast behövdes några antydningar, ofta bara ett enstaka ord *eller* en mantra, och personen förstod innebörden direkt. Senare krävdes fler och ofta noggranna detaljer, för att uppväcka rätt förståelse. Innehållet är detsamma men orden eller formen kan bli mer omsorgsfullt utarbetad. Detta innebär inte, att ett nytt Shastram framställs vid en viss historisk tidpunkt, eller som nutidsmänniskan felaktigt tror, blir skriven! Närhelst vårt världssystem upplöses och ett nytt emanerar är det samma Shastrams som uppenbaras eller stiger upp över det andliga himlavalvets horisont. Och precis som våra astronomer har vetskap om uppkomsten av de stjärnor etc., som kommer att uppstå i framtiden, och dessas karaktärer, så kände våra forntida rishis väl till Shastrams och deras innehåll, långt innan de blev kända för allmänheten eller som vi säger, långt före sanskrit-litteraturens historia.

Se på den enorma mängd våra Shastrams utgör. Det finns också vissa personer, som tror att de är mycket intelligenta, och de säger: 'I vissa Shastrams fanns en viss form av religion, filosofi och kult. Sedan kom det några andra

människor, som inte hyste samma uppfattning, och de förkunnade framgångsrikt en ny kult, som de slog sig fram med genom att skriva eller lära ut en del nya Shastrams. Av och till fanns det även förslagna följeslagare, som ändrade ställen i redan kända Shastrams och infogade saker som passade deras egna behov’.

Jag vet inte vad dessa historiker har för stöd för sina teorier. Det har aldrig vid någon tidpunkt funnits något religionsråd, som har haft för avsikt att kodifiera Shastrams och samla dessa på en plats i buntar eller som har försökt sammankalla dem, som kunde olika delar av Shastrams utantill, från Indiens alla hörn.

Även de som är sysselsatta med att fastställa åldern på vissa Shastrams är förbryllade över det faktum, att de viktigaste handskrivna texterna som står att finna i Indiens olika geografiskt vitt spridda områden – förutom några få utelämnanden och skrivfel – är identiska.

Somliga människor förväxlar också de ursprungliga Shastrams med det som i gångna tider skrevs av stora acharyas, vilka på Shastrams grundval förkunnade vad *de* uppfattade som Shastrams innebörd. Några av dessa har accepterat vissa Shastrams och förkastat andra, inte för att dessa inte skulle vara Shastrams och okända för dem, utan för att de blev tvungna att utesluta allt som inte tjänade deras egna syften när de skulle upprätta sina egna teorier. Shastrams är auktoritet, *inte* acharyas.

Då människor ingalunda är likadant och enhetligt utvecklade, ger Shastrams instruktioner för deras respektive stadier och kvalifikationer. Och de gör det på ett sådant sätt, att även den som tänker helt i termerna av sitt eget välbefinnande i den nuvarande världen får instruktioner om vad han ska göra. Mycket betecknande fås han att göra vissa saker – under förevändning av att vädja till hans själviska instinkter – vilket gradvis kommer att kvalificera honom för en högre väg.

För att sona sina synder eller för att uppnå vissa förbättringar i sitt liv, anmodas han att besöka pilgrimsorter, för att där få sina renande bad. Det dolda syftet är emellertid att han på sådana platser har möjligheten att få möta och tjäna bhaktas, de som har förverkligat Gud, och från dem lyssna till Shastrams.

Eftersom människan, det intellektuella djuret, alltid är benägen att återfalla till ett mer primitivt stadium, framhåller Vedas karma-del genom sina bud, att människan oavbrutet ska vara sysselsatt med någon form av ritual och att hon ska följa stränga regler för sitt fysiska och mentala liv.

Detta är äktenskapets månad. Människor i vårt land har glömt innebörden av äktenskapets sakrament, i enlighet med våra Shastrams. Den moderna människan tror att Shastrams har sanktionerat hennes köttsliga lusta. Ingalunda. Shastrams säger, att äktenskapets sakrament ges till alla dem, som inte kan avstå från sinnliga begär, och att iakttagandet av sakramentet, de vediska reglerna för ett liv inom äktenskapet, begränsar den sinnliga tillfredsställelsen till ett absolut minimum, med syftet att leda människan till succesiv avhållsamhet. Det är sant, att vår sanskrit-litteratur har arbeten som handlar om det sexuella livets teknik, men de säger tydligt, att deras verkliga syfte är att skapa avsmak för detta.

Shastrams karma-del lär ut vissa religiösa discipliner för att uppnå lycka i kommande födelse, antingen den sker här eller i en högre Maya-värld. Men också för dem som följer dessa anvisningar gäller, att de som en fråga om förtjänst ska lyssna till de Shastrams som handlar om saker som är av evigt värde, nämligen atman och Bhagavan.

Andra har redan genom egen erfarenhet och genom bekräftelse från bhaktas läppar insett, att det är ren okunnighet att tro, att jag är kroppen, sinnet, hjärtat och den individuella personliga själen, vilka jag upplever som mig själv dag och natt. De är angelägna om att bli av med denna okunnighet och önskar att den evige atman, höljd av kropp och sinne, ska väckas till verklig självmedvetenhet.

De har insett att atman inte har något att göra med den nuvarande individuella själen eller egot, för vars skull vi ber om välsignelser och lycka i den här världen eller i den förgängliga himlen (svarga). De är kvalificerade för de instruktioner som ges i Vedas jnana- och yoga-khanda och speciellt de passager i Upanishaderna som handlar om metoden att förverkliga atman, såsom vägen ut ur det oavbrutna kretsloppet av födelse och död.

I karma-khanda ger Shastrams anvisningar för den som väntar sig lycka för den nuvarande eller framtida enheten av kropp, sinne och själ, d.v.s. hans egen 'individuella person', men han får utföra handlingar, som i det långa loppet är främjande för uppvaknandet av hans egen – för honom okände – evige atma.

När det gäller dessa handlingar eller plikter, som han måste utföra, hyser folk nuförtiden många missuppfattningar, vilka jag tror många gånger beror på det som man läser i böcker av orediga moderna författare. Karma är på intet sätt vilken aktivitet som helst, och uttryck för ett aktivt liv i motsats till ett stilla, kontemplativt eller meditativt liv. 'Karma' innebär utförandet av de plikter som är bindande för en individ i enlighet med hans kast, födelse, kvalifikationer och sociala stadium – såsom genuin ungkarl; såsom gift man; en som dragit sig tillbaka från det aktiva livet, en 'pensionär', vilken lämnar sina åligganden till sina barn och drar sig undan till en enslig plats för att föra ett kontemplativt liv – antingen ensam eller med sin maka; och slutligen såsom munk.

Jnana- och yoga-khanda å andra sidan, talar till den person som anser att hans verkliga lycka skulle bestå i att helt bli av med sin individuella personlighet. Det är en slags negativ egoism, som driver människan till att söka efter det slutliga förintandet, av inte endast lidandet, utan efter det totala utplånandet av själva möjligheten till lidande.

Den som är kvalificerad för jnanas väg får anvisningar som rör den egentliga naturen hos atman, vilken i själva verket inte är skild från Brahman, den stora oändliga massan av ren Kunskap (cit), absolut, oberoende, självständigt Vara (sat) och ren Gudomlig Lycka (ananda). När lärjungen sedan under loppet av sin andliga träning och disciplin kan uppnå tillståndet av samadhi – denna fullständiga elimination av funktionerna hos hans intellekt, sinne, förnuft, medvetande och omedvetna, då blir det allra innersta skiktet av sinnet (cittam) fullständigt fyllt av

atmans närvaro. Då lärjungen sedan återkommer till det normala medvetandet, medvetandet om kropp, sinne och den yttre världen, utropar han med entusiastisk glädje: 'jag är Det', vilket betyder, att jag inte är fysisk och mental materia, utan mitt verkliga jag är atman, och allt annat är okunnighet.

Han undervisar då även andra, genom att berätta om sin egen erfarenhet, och han säger då: 'Glöm inte att du, d.v.s. ditt verkliga jag, är det, d.v.s. atman, Brahman.' Närhelst han inträder i detta erfarenhetstillstånd, försvinner hans nuvarande empiriska individualitet, hans namn, form etc., allt, liksom en flods namn och form, då den mynnar ut i havet.

Även då han befinner sig i ytterst svåra yttre omständigheter, fysiskt eller på annat sätt, förlorar han inte längre medvetandet om att han i grunden är en atma, och inte den person han vanligtvis erfar, ty han har uppnått fulländad vishet, mukti, han är en befriad, en mukta, fri från okunnighet om atman, och han är full av frid, därför att han är säker på att han inte behöver återvända till den här världen av födelser och återfödelser. Handlingarnas frön, från ändlösa födelser, har bränts upp av visdomens eld. Men hans fysiska existens, hans kropp och sinne, förblir tills den sista resten av återverkningarna från de av hans gärningar, som har åstadkommit hans nuvarande kropp och sinne, har utverkats, och sedan dör han. Atman är för alltid fri.

Yogin har en något annorlunda väg. Han påminns om att Vishnu, den i världen immanenta aspekten av Gud, är närvarande i hans eget hjärta. Genom att dra bort sinnena och sinnet från deras objekt, med hjälp av en särskild fysisk träning, lyser atman upp på det innersta, finaste skiktet av sinnet (cittam), och på samma gång erfar han närvaron av Paramatman. Han blir fylld av Paramatmans ljus, och i denna process av erfarande av Paramatman, går atman bortom sig själv och erfar sin kvalitativa enhet med Paramatman, som en liten partikel av Hans Vara.

I båda fallen blir atman fri från sin felaktiga tro, att han har någonting att göra med kropp och sinne, vilka han lurats till genom Mayas kraft och som består av hennes materia.

En tredje grupp är helt annorlunda. De är människor som antingen i det här livet eller i en tidigare födelse har kommit i kontakt med sanna bhaktas, de, som i all framtid har överlåtit sina liv åt Bhagavans vilja, lust och glädje, åt Honom, den transcendenta aspekten av Gud, Gudomens själva essens. Bhaktas är de som för alltid dedicerat sina liv till Guds-tjänande, i enlighet med det som Han Själv säger är ett tjänande av Honom – i de Shastrams som beskriver bhakti och Bhagavan.

Då de sett dessa heliga mäns liv, och tjänat dem (om möjligt även genom praktiskt arbete), då de från deras läppar har lyssnat till utsagorna om Gud, Hans eviga rike, Hans eviga följeslagare och Hans eviga lek eller drama – och förhållandet mellan Gud, Brahman, Paramatman och atman å ena sidan, och världen med allt vad den tillhör, å andra sidan – upplever de det fullkomligt meningslösa i att sträva efter lycka för sig själva, i vilken form det än må vara.

Enligt bhakti-Shastrams är själva idén om bundenhet och befrielse, okunnighet om Verkligheten i dess högsta mening. Såsom Brahma säger i Bhagavatam X.14,26: 'Om en människa tänker och ser saker från Guds synvinkel, från evighetens höjdpunkts ståndpunkt, där det inte finns någon relation till det som är icke-evigt, förblir bundenhet och befrielse bara den okunniges meningslösa prat. Natt och dag berör jorden, inte solen'.

Det finns ganska många delar av Shastrams, som har som enda syfte, att hjälpa lärjungen att skifta från den geocentriska till den heliocentriska synvinkeln, d.v.s. vad Gud är *för sig Själv* och *i sig Själv*, utan hänsyn till det tämligen yttre utbredandet av ändlösa världssystem, samt befria oss från den dåraktiga uppfattningen, att Gud som Han är *i sig* skulle finna en av Sina sysselsättningar i att täcka de mentala, fysiska och andliga behoven för dem, som har valt att vända sig bort från Honom, och som föredrar att kastas hit och dit i de ändlösa födelsernas strömmar.

All tänkbar godhet, välvilja och hjälpsamhet har visats människorna, genom att Han i Shastrams uppenbarat karma-, jnana-, yoga- och bhaktivägarna, samt de vägar som är kombinationer av några av dessa fyra. Dessutom, närhelst Han under Sin lek, ensam eller tillsammans med Sina följeslagare, uppenbarar sig Själv som Han är under en kort vistelse på denna jord, ger Han anvisningar om vad människan kan och ska göra, samt vad Shastrams innebörd egentligen är. Det står klart redan från själva begreppet atman – vilken inte är någonting annat än en ytterst liten stråle, som strålar ut från den eviga solen – att ingenting överhuvudtaget, som tillhör kategorin Kunskap (cit) och som utgörs av detta, har någonting med Mayas värld att göra.

Hinduiska Shastrams undervisar om den individuella atmans huvudsakliga ansvar för sitt eget öde och avskyr idén om en Gud som blir sentimental på grund av olika lidanden hos mänskligheten eller varelserna i allmänhet. Hans godhet består inte i att styrka människan i hennes felaktiga uppfattning, att hon är ämnad att vara lycklig eller olycklig, utan att genom Shastrams klargöra för henne, att man, kvinna, djur, växt etc. är missförstånd och okunnighet. Människan är ytterst en övergång (ett övergångsstadium). För Shastrams är det obegripligt att föreställa sig, att Gud någonsin skulle kunna glömma sig själv, bli en atma och sedan vada genom allt avskräde i universa och till slut hitta hem till sig Själv och inse, att Han när allt kommer omkring ändå är Gud. Sådana idéer kanske tilltalar vissa människors självgodhet och inbilskhet. Det är lika tanklöst, som att tro att vi kan dra in Bhagavan i våra individuella livs angelägenheter.

För att vara kvalificerad att gå bhaktis väg, är det inte tillräckligt att tro, att Gud existerar och att tro på vad Shastrams säger om Honom. Det finns bara ett kännetecken på, om en människa är lämpad eller ej: Det är en stark tillit, åtföljd av det fasta beslutet att handla i enlighet därmed; en stark övertygelse om, att livets mening är att *tjäna* Bhagavan, att tjäna med syftet att tjäna för Hans glädjes skull; tjänande såsom medel *och* mål, utan hänsyn till ens egen lycka.

Att vara vänd mot Gud med avsikten att tjäna – att Han är alla tankars och handlingars medel- och brännpunkt – det är verklig befrielse från den verkliga bundenheten till själviskhet, av att vara slav under sina egna begär.

Det spelar ingen roll i vilket hörn av universum och under vilka omständigheter bhaktan får tjäna Gud, han är lycklig närhelst han får den största nåden och barmhärtigheten, som utgörs av förmågan att tänka, känna, andas, arbeta, leva och dö för Hans glädjes skull. Shastrams lär honom vad som menas med orden 'att tjäna Gud'. Med några få ord kan vi sammanfatta detta: I början blir han anmodad, att lära sig hur han i tjänande ska använda hela sin kropp, sitt sinne och sin själ med alla dess tillgångar. Detta är bhakti styrd av Shastrams föreskrifter. Han försöker följa dessa föreskrifter omsorgsfullt, därför att han vet att detta är den första osvikliga metoden att glädja Honom: att utföra Hans bud.

Succesivt, om Krishna och Hans bhaktas är nöjda med hans seva, kommer mer kraft att tjäna och förstå, att ingjutas i honom. Det är den kraften som gör sinnet, hjärtat och sinnena i stånd att tjänande älska och förstå Gud.

Då han lyssnar till Guds eviga lek tillsammans med Hans eviga följeslagare och medspelare, kommer denna kraft, som *är* just dessa ord, att uppväcka det starka begäret (lobha) att tjäna en av dessa eviga följeslagare; först mentalt, senare, om det är Guds vilja, i en kropp bestående av ren Kunskap, hans framtida atmakropp så att säga. Han kommer då att följa samma föreskrifter i Shastrams som han tidigare gjort, men motivet kommer då inte längre vara att (till Guds glädje) fullborda Hans bud, utan den spontana önskan från Hans upplysta hjärta. Han kan inte göra annat än att utföra alla sina bhakti-plikter, och samtidigt och utöver detta, kan han inte motstå den entusiastiska längtan, att bli i stånd att högst personligt tjäna sin ideale följeslagare till Herren.

För alla som har förstått Shastrams är det helt omöjligt att fantisera så långt som att önska, att själv *bli* denne ideale följeslagare. Dessa följeslagare tillhör Gudomens fullhet, medan atman till sin eviga oföränderliga konstitution bara är en stråle som strålar ut från Fullheten och är evigt samexisterande med denna!

Det skulle vara rena hädelsen att tro, att det skulle kunna vara det möjliga målet för någon form av religiös disciplin, på någon av de fyra vägar vi har beskrivit, att *bli* Brahman, Paramatman, Bhagavan eller också en av Hans eviga följeslagare, så som denne är i ordets egentliga bemärkelse. Vissa människor tror, att detta att bli Brahman eller Paramatman eller att inträda i Bhagavan, betyder att atman själv blir Brahman etc. De kan inte begripa Shastrams språk. En droppe som faller i oceanen *blir* aldrig oceanen, den förlorar bara sin identitet och delar till en viss grad oceanens väsen. Att inträda i Bhagavan, innebär inte att atman nu är Bhagavan. En liten insekt som kommer in i min kropp, blir den kanske kroppen?

Jag hörde några människor som sade, att bhaktis ideal är att slutligen bli en *av* Bhagavans eviga följeslagare, och att detta är innebörden av uttrycket 'efterföljd' (anugata) eller *att följa parishadans exempel*. Detta är helt felaktigt. Idealet är att bli, inte en *av* men en *bland* följeslagarna, att bli kvalificerad att tjäna Gud, genom

att bistå och hjälpa följeslagaren i den tjänst han utför alltsedan evighet.

Utan att bekymra sig särskilt om att bli av med den felaktiga uppfattningen om sin egen atma, kropp, sinne och ego, blir hans atma så att säga uppväckt helt spontant, alltefter graden av tjänandets kraft. Han behöver inte göra några särskilda ansträngningar för att skaffa sig atma-jnana, nej, han blir i så hög grad absorberad i sitt tjänande av Herren – enligt Shastrams föreskrifter – att han inte blir medveten om att atman väckts under tiden.

Här börjar sedan den form av bhakti, som benämns prema-bhakti, och som innebär förmågan att se Bhagavan, Hans rike, Hans lek etc. Så länge prema-bhaktan fortfarande bär den fysiska kroppen och sinnet, kommer detta direkta erfارande att vara begränsat till några korta stunder, men det gör honom inte upprörd. Motivet eller drivkraften i hans religiösa liv är inte att erfara glädjen av att se Gud, utan att tjäna Honom på det sätt som *Han* anbefaller. Om Han väljer att hålla en människa kvar i världen, ser bhaktan det som Hans välsignelse, att få tillåtelse att tjäna Honom här. Om Han önskar att bhaktan ska komma till Hans rike, för att tjäna parishadas direkt, d.v.s. om personen måste dö, som vi kallar det för, eller som vore mer korrekt att säga: om atman lämnar kroppen, sinnet och ego-individualiteten, så betraktar bhaktan det också som Hans välsignelse.

Jag vet att allt detta inte är mer än teorier för oss, därför att vi inte har blivit så lyckligt gynnade, att vi har fått del av Hans Egen kraft av Själv-kunskap, vilken ensam kan göra oss i stånd att tjäna, älska och känna Honom.

Allt detta måste därför synas oss svårbegripligt, eftersom det står i motsats till det vi i vår själviskhet väntar oss av religion och filosofi.

En gång fick jag frågan: 'Hur kan vi älska och tjäna någon som vi inte känner?'. Jag medger att det är omöjligt. Men tror ni att Shastrams ber oss att göra något som är omöjligt? Om vi vill bli upplysta genom Shastrams ord, vilka kommer till oss från bhaktas läppar, då öppnar vi oss i en bedjande sinneshållning, redo att mottaga denna kraft av Intelligens och Kärlek, vilken är Guds Egen kraft, exakt samma kraft, genom vilken Han vet, vem och vad *Han* är. Då vi har mottagit denna kraft, och alltefter graden av vår egen villighet att låta oss ledas av den, blir vårt intellekt, våra känslor, vårt hjärta och hela vår kropp fylld av den.

Vi tänker då, att det är *vi* som tjänar, utför ritualer, ber, sjunger Guds namn, dansar, glädjer oss och gråter, men egentligen är det Hans kraft som gör detta. En järnstång i eldens glöd är fylld av denna. Den är fortfarande en järnstång, men den kan bränna.

Om vi kommer lite längre, kommer vi att inse, att det är Hans kraft som utför alla dessa bhakti-handlingar. I den bemärkelsen, och endast i den bemärkelsen, kan man säga, att Gud älskar och tjänar sig Själv.

Alltifrån det ögonblick en människa kommer under inflytande av denna kraft, börjar hon att tjäna Honom och känna Honom, och hon kommer att tjäna alltmer och veta alltmer. Men eftersom Gud i varje avseende är oändlig, kommer hon aldrig att komma till slutet av sitt tjänande av Honom, och aldrig få uttömmande

kunskap.

Vissa av våra moderna Shastram-kritiker, vilka tror att de är mycket långt komna, säger att Shastrams skrevs av människor, som var klyftiga och utrustade med en imponerande fantasiförmåga. De ser våra Shastrams som en slags litteratur, avsedd för en svunnen tid. Men tyvärr är de senkomlingar. Under den tidiga perioden i Indiens historia, fanns det en filosofiskola, som kallades carvaka, därför att den uttryckte saker som tilltalade ordinära människors öron och sinnen. Denna filosofi lärde, att Vedas författades av några oärliga individer, som ville lura människan att uppgå den väg, som innebär njutning i den här världen, och detta genom att avleda hennes uppmärksamhet till något som bara existerar i fantasin och som skulle ligga bortom denna för sinnena uppenbara värld. Vissa nutida västerlänningar lär liknande saker om religion i allmänhet. Det är inte förvånande. Människor, vilka är böjda att tillförsäkra sig ett absolut maximum av njutning i den här världen, och som hellre vill vara intellektuella djur än verkliga människor, är tvungna att revoltera mot Shastrams auktoritet, vilken begränsar deras spelrum för oinskränkt njutning. De måste nedvärdera Shastrams till att vara mänskliga böcker, för att bli av med Shastrams tuktande ord. De kommer inte att göra vare sig världen eller sig själva lyckligare.

Det vore klokare att ha en uppfattning om Shastrams, som inte är så självupptagen och försöka fatta vad Shastrams säger. Det vi tänker om världen och Gud, behöver alls inte vara riktigt! Låt oss lyssna till Shastrams med ett vetgirigt sinne, för att se om det de säger är sant, att de kan ge oss bättre och riktigare idéer och ledning än vårt eget sinne. Naturligtvis måste det ske genom metodiskt lyssnande. Så är det med alla vetenskaper.

Vi är i tvivelsmål om vad vi är och var vi är. Hur kan vi förstå vad som försiggår i hjärtana hos dem, som sitter, leker och tjänar Gud direkt, helt personligt, och inte endast vid en viss tidpunkt, utan i evighet; Gud, vars strålgång och lysande sken vi är oförmögna att uppfatta även med det mest subtila intellekt och det renaste hjärta, själva denna gestalt av den oändliga Fullheten, vilken är rent Vara, ren Kunskap och Glädje; att under vårt kärleksfulla tjänande tala med Honom, att lyssna till Honom, att se Honom, att glädja Honom – och vilken glädje det skulle innebära – skulle det inte förorsaka ett slags vansinne, bara att drömma om detta? Kan vi, som inte ens vågar tro att atman och Gud existerar – för att inte tala om, att tro på tjänandet av Gud såsom väg och mål – intellektuellt och känslomässigt ens ana detta?”